

Kjærligheden.

Rom. 9, 1-3: „Jeg siger sandhed i Kristus, jeg lyver ikke, idet min samvittighed vidner med mig i den Helligaand, at jeg har en stor bedrøvelse og en uafsladelig sorg i mit hjerte. Thi jeg ønskede selv at være en fra Kristus forbandet ting for mine brødre, mine frænder efter kjød.“

Af alle de menneskelige følelser man kjender, er ingen større, ingen ædlere, ingen søftere end kjærligheden. Kjærligheden søger ikke sit eget, den tænker ikke ondt, den fordrager alt, tror alt, haaber alt, taaler alt. Den, som kan lære mennesket den rette kjærlighed, er alene den Helligaand. Den, som tror den rette kjærlighed, er alene den sande kristne. I de ovennævnte ord ser vi, hvor langt kristendommens forædende magt havde bragt apostelen Paulus til at elske sine fiender. Paulus var af jødsken en jøde. Han var opdraget af den lærde Gamaliel og tilhørte farisæernes strengeste parti. Han saa med sorg paa den i verden indtrædende kristendom. Han saa i kristendommens lære et brud paa den gamle tilvandte gudsdyrkelse og den herstende farisæisme. Han saa i Kristus en oprører og en bedrager. Derfor var Paulus i de dage en ivrig modstander af kristendommen. Han saa paa Stefamus's mord med det største velbehag. Han smyste med trusler og mord imod de kristne og det var hans inderligste lyst og brændende begjær at saa udsløjet af jorden disse foragtelige folk, som kaldtes kristne, indtil Herren selv med mægtig arm greb ham og kastet ham ned i støvet for sig udenfor Damaskus's porte. Efter Herrens evige raadslutning blev nu Paulus kaldt til Herrens nidskjære vidne baade blandt jøder og hedninger. Af den smygende løve Sau-

lus blev det milde lam Paulus, af den ivrige forfølger blev en nidskjære Herrens medarbejder. Da Herren havde faaet aabne hans øine for den ene saliggjørende naade, som er i troen paa Jesus Kristus, da satte han ind alle sine evner og kræfter for at prædike Kristus og ham korsfæstet. Men da han var fuldstændig gjennefyret af Guds Naad, og var bleven det mægtige vidne for kristendommen, da blev han fyldt med en mægtig sorg og en uafsladelig bedrøvelse for sine brødre, sine frænder efter kjød, det jødiske folk. Da han selv var bleven aandelig seende, saa han, hvor de støvtede hen i sin blindhed, i sin forhærdelse, nemlig til den evige straf, som venter de gjenstridige. Derfor udbryder apostelen i den dybeste sorg: „Jeg siger sandhed i Kristus, jeg lyver ikke“. Dette siger apostelen for at enhver vil om hans oprigtighed skal vinde, at han virkelig mener det han siger. Som vidne herpaa paaberøber han sig den Helligaand.

Det var heller ikke underligt, at apostelen kunde være bedrøvet for sine landsmænd; thi hvor han drog hen paa sine missionsrejser fra det indre i Lilleasien til Spaniens kyster, allesteds traf han sine brødre efter kjød i adspredelsen. De gik der som saar uden hyrde, overgivne af Gud til forhærdelsen paa grund af sin gjenstridighed og sine synder. Det smertede apostelen dybt at se sine landsmænd staaende udenfor samfundet med Gud. Det skjærer ham i hans hjerte at se sine landsmænd i denne stilling. Derfor udbryder Paulus i den største kjærlighed, som endnu noget menneske har vist: „Jeg ønsker selv at være en fra Kristus forbandet ting for mine brødre, mine frænder efter kjød“. Saa dyb er hans sorg og bedrøvelse for sine landsmænd. Læg merke til, hvad han siger. Han ønsker at være en Kristus forbandet ting, hvis derved hans landsmænd kan frelses. Og hvad

vil dette sige? Det er at give slip paa al den salighed, som han nyder i samfundet med Kristus, det er at være adskilt fra Gud, ikke at have syndernes forladelse, ikke at staa i naadens rige, adstillelse fra Gud baade her og hidsæt med den glæde og fryd, som blir Guds udvalgte børn til del. Saa stor, saa uafsladelig var hans bedrøvelse over hans landsmænd, at ingen gave var for stor, intet offer for tungt. Han vilde med glæde ofre alt, ja endog sin evige salighed, kunde blot hans landsmænd blive frelst. Trods al forfølgelse fra sine landsmænd prædikede han Guds ord for sine landsmænd i adspredelse, og da de vendte ham ryggen, saa for hedningen.

Ogsaa vi har meget at lære af denne apostel. Det norske folk er i dette land i adspredelsen, som det jødiske var paa Paulus's tid. Hvor vi drager hen i dette store land, finder vi vore landsmænd i adspredelsen, paa mange steder meget adspredte. Over halvparten af vore landsmænd staa udenfor virkelig forbindelse. Derfor maa de søges op med Guds ord og sakrament. Det er indremissionens arbejde. Læs, prøv dig selv, hvor meget er du gjennebrændt af kjærlighedens aand for dine frænder, dine brødre efter kjød. Hvor meget ofrer du for indremissionen; vil du, som Paulus, ofre alt? Eller kan du har glemt, du har nogen forpligtelse til at hjælpe din broder. G. N. i J.

En mand uden sjæl.

Da jeg boede paa stillehavskysten i de dage, man havde begyndt at drive grubearbejdet, var det liv, som førtes der, temmelig vildt. Jeg nåede et levende ønske om at drive missionsarbejde. Jeg ønskede at kunne gaa til fjerne steder; men jeg fandt missionsarbejde i mit eget land, og jeg har siden haft det.

En dag hørte jeg, at grubearbejdere fortalte om en mand, som laa for

døden borte i en anden leir. De sagde: „Den fyr har aldrig haft nogen sjæl.“ Jeg havde aldrig hørt om nogen, der ikke havde sjæl, hvorfor jeg spurgte dem ud om ham. De svarede: „Der er ingen forbindelse, som hans haand ikke er besudlet med; selv de andre arbejdere kan ikke være sammen med ham, i den grad er han fæl.“

Jeg gik over til leiren, hvor jeg fandt hans lille hytte. Døren stod aaben. Manden laa der paa jordgulvet med noget halm og et farvet uldteppe under sig, og da min stygge faldt over dørtærstelen, hilste han mig med en gyselig ed.

Jeg stansede lidt. Aldrig havde jeg hørt slige eder.

„Min ven“, sagde jeg, haud ikke saa!“

„Du er ikke min ven“, svarede han. „Jeg har aldrig haft nogen ven. Jeg behøver heller ingen.“

„Men det gjør mig ondt at se Dem ligge her lidende, og at De skal ligge her og dø.“

„Ingen bryder sig noget om mig“, svarede han; „jeg har aldrig haft nogen ven.“

Jeg troede at skulle røre hans hjerte og sagde: „Hvister De Deres moder?“ Jeg ved ikke, jeg har fundet nogen, hvis hjerte ikke vilde røres ved mindet om sin moder, men denne mand forbandede hende.

„Har De haft en hustru? spurgte jeg. Atter en ed og forbandelse over hende.“

Jeg talte nu med ham om Gud, og han bandede ogsaa ham.

Jeg talte om den Herre Jesus Kristus, og han vidste ikke, hvad jeg talte om.

Omtrent to uger efter besøgte jeg ham igjen, men alt, hvad jeg prøvede, syntes at være uden virkning. Jeg ønskede at saa en nådelig til mandens hjerte; men hvorledes? Da gik jeg hjem og sagde ved mig selv: „Jeg ved ikke, om det nytter noget at gaa did

igjen", men da jeg lagde mine smaa gutter tilfjens og foilod dem med bøn, tænkte jeg: „Sæt, en af mine smaa skalde fleie ud og komme paa drift i livet — vilde jeg ikke ønske, at der var en, som vilde tage sig af ham, og ikke give op efter to ugers arbejde?“

Jeg kunde ikke jove. Jeg fölle, at jeg ikke af en eller anden grund kunde føre mandens hjerte, men jeg gif og bad til Gud for manden og mig, og va lærte jeg, hvad jeg aldrig havde lært tilforn — hvad det var at hjælpe for en menneskesjæl. Jeg bad for mig selv, at jeg maatte faa saabant syn paa menneskesjælens verd, at jeg kunde vide, hvordan jeg kunde arbejde for ham; og jeg fik det. Næste dag satte jeg aasted igjen. Jeg havde været der ofte før, naar flyggerne laa tykke og mørke paa bjergets side. Jeg havde nu tabt synet for mit eget behag.

Sammen med mig gif en dame og en liden pige. Manden hjulpe mig med en forbandelse som før. Det saarede mig ikke saa som tidligere. Jeg skaffede ham et fad rent vand, haandklæde og rene lopper, som jeg før havde gjort det, og hvormed han havde gjort sig tilgode uden tak.

Snart hørte vi den lille piges klare latter ströme ind.

„Hvad er det?“ sagde han i en tone, som jeg aldrig før havde hørt ham tale.

„Det er en liden pige udenfor“, svarede jeg.

„Vil du bry dig med at bringe hende ind, jeg vilde gjeene se en liden pige en gang til“, sagde han.

Jeg kaldte paa hende — hun var bange for ham, staklars unge mand. Tilfult böiede hun sig dog hen over ham, hun havde plukket nogle smaa blomster, og med sin lille søde stemme sagde hun: „Syge mand, vil De have en blomst?“

Han strakte ud sin store, knoklede haand og lagde den paa den lille piges bitte haand, og med en taare i øiet sagde han: „Jeg havde engang en liden pige, og hun døde, og jeg har hadet alle siden. Jeg tror, at jeg vilde have været en bedre mand, hvis dette ikke var kommet.“

„De huffer, jeg talte om Deres mor og Deres hustru“, sagde jeg, „og De bandede dem.“

„Ja“, svarede han.

„Vilde De haves om, at Deres lille pige var vokset op som Dem selv —

hun kunde have gjort det, om hun havde levet?“

„Store Gud!“ svarede han, „jeg har aldrig tænkt derpaa. Nu er jeg glad fordi hun døde.“

„De elskede Deres lille pige“, sagde jeg, „og hun venter paa Dem; den lille haand vinker, og De kan se hende ved Jesu hjælp.“

„Hvad gjør De“, sagde han, „naa De vil tale med ham?“

„Jeg beder“, svarede jeg, „Na, bed nu“, sagde han.

Jeg knælede ned og bad, og Herren forbarmede sig over ham. Han levede uger efter, og saa gif han over flo- den, men før han døde, kom grubearbejderne for at se til ham, og til dem sagde han: „Gutter, jeg maa fortælle jer den fortælling, som denne mand har fortalt mig. I ved, hvordan vandet løber ned i vaskeskæen og lader alt guld tilbage. Nu vel, hans blod, hvortom han fortalte mig, gif akkurat saaledes over mig, og det har renset mig; og jeg skal snart se Clara og ham, som døde for mig.“

Lidt Masfa romantik til Pacific Herald.

Teller Keendeer Station, Masfa, april 20, 1906.

Efter længere tid at have talt om en tur til Amerikas nordvestligste hjørne, Cape Prince of Wales, bestemte jeg mig onsdagen den 4de april til at rejse den næste morgen ifølge med Serowlook, en af missionens renhyrder, der nu kjører posten mellem Teller og Wales.

Sent onsdag aften kom to renhyrder ind for at faa proviant og andre ting, før jeg rejste, nogle andre kom ogsaa i forretninger; da disse var afgjort, var alle børnene i seng og vor sengetid, klokken 10, var inde. En af de sidste ankomne var en Estimo, jeg kjendte igjen, som en der boet ved Morys Iglo for 9 aar siden men ikke havde seet siden 1897. Da alle indtagene miss Gnestvedt, mrs. Brevig, Serowlook og jeg sov sødt, kom manden og bad om at døbes; han boede nu ved „Shis mareff Inlet“, 100 mil mod nord med sin familie, og kunde ikke komme paa disse trakter igjen ifjend i august, og han syntes, at det vilde blive længe at vente til den tid. Jeg døbte ham, hans navn var „A-tit-lin-ik-look“.

Klokken 1/2 otte var mange var forladt

fire af os missionen. Ablikat og J-jiaht, to af missionens gutter, var med; hver kjørte sin egen ren. Klokken 1/2 elleve var vi 18 mil fra missionen, og da der nærved var god renmose, hvilket ikke fandtes fjend 20 mil var tilbagelagt, saa standset vi til middag. Serowlook og Ablikat tog eenen 1/2 mil bort under en bakke, hvor det var let at faa fat i mosen, og J-jiaht og jeg toot proviantslåden et lille stykke hen paa strandbredden, hvor der var drivved, gjorde op ild, tinte i en til vand, kogte the og opvarmede det stivfrosne kjød. Med madkassen som bord, sidde paa sneen ved siden af den, spiste vi et godt maaltid. Fingertpidjene alene protesterede mod at være vanteløse mere end nogle tiebliske ad gangen. Klokken 12 kom A. og S. med renen, og da de havde spist, spændtes der for igjen, og vi drog videre forbi Loft River, hvor der inde i fjeldene er flere „tinclaims“, nogle af hvilke netop var solgt for \$1,000,000, \$30,000 kontant, resten inden to aar. Her efterlod vi lidt post og to kasser dynamit i en liden hytte paa stranden. Fjeldene trænger sig her lodrette ud i havet, og vi maatte de næste 25 mil lægge turen over Behringsfjeldens tykke islag, hvor storme og vandets tryk havde skruet isen op i alle slags saumenflutninger, nogle op til 30 fod høie, gennem dette maatte vi ringe os frem. J-jiaht og jeg blev engang agterud for de andre, da guttens ren pludselig undfangede den tanke at naa de forreste ren, og aasted var det i fuldt gallop. Slåden gif over en isryg. Gutteren forslatte kursen opad, og faldt paa ryggen der, hvor slåden havde været tiebliske før. Nenen blev fanget af de forreste kjørere. Klokken 6 var vi ved York, en næsten øde mineby. Her efterledes vi såk mel og sladrede lidt. Klokken 7 var vi ved Polaz roof, et Estimo settlement paa 3 huse og 7 familier. Alle var ude paa sine hustage for at modtage os, nogle hjalp til at trække slåden op den bratte skrænt fra stranden, og saasnart vi var strandset tog nogle renen ud til dens altid dækkede bord, andre løste pakkerne og joveposerne af slåderne og bar dem ind, did hvor vi skulde kande. Husene var her af de ægte gammeldagge. Op paa taget af en ildbygning eller adbygning, ved igjennem et stort hul og ved nogle stier af en stige. Her var en affalds af-

ter platform tværs over enden af udbygningen omtrent midt paa væggen. Fra platformen ledet en træstamme med indhug i for fjødderne ned til bunden. Her var et ganske stort rum, hvor laderfække af fjalhundtran, fjalhunde (14) og jagtredskaber var forvaret. Saa gennem en smal og lav gang under jorden, til jeg pludselig stød under et rundt hul i gulvet og ved at rette mig op var hovedet i dagligstuen, armene kom ogsaa gennem hullet og snart fulgte resten af legemet efter. Da nistestrappen kom, var hullet for livet, og et bord maatte løsnes i gulvet for at faa den ind. 5 translamper i fuld virksomhed gav god belysning; men vel ogsaa en uddunstning, mange vilde synes var mere end sterkt. Da ild tændtes i kogeovnen, blev det ogsaa meget hedt. Sålspå blev tildels brugt som brændsel. Da vi havde spist, samlede alle naboeer sig og jeg prædikede for dem. Om natten begyndte det at storme, og om morgenen blæste det rigtig godt med snesog. En times rigtig hurtig kjøring (7 mil) bragte os til „Tin City“, 4 smaa hytter paa stranden; men oppe i fjeldet er der en tin-mine, hvor man har arbejdet et par aar, og nu skal til at sende produktet ud. Her er ogsaa Post-Office. Herfra til Wales, 7 mil, kjørtes under de høieste fjelde i nordvestlige Masfa, (3000 fod), der for det meste stiger lodret op af havet. En mil fra regjeringens skolehus og Kongregationalisternes mission, kjørte vi forbi Cape Prince of Wales, Amerikas nordvestligste landspids, og vinden var her rasende midt i Anfigtet, og da isen gjorde det nødvendigt at se efter, hvor man kjørte, spæd det godt. Klokken 12 var vi fremme til regjeringens lærer, mr. N. Evans, hvor vi standset til mandag eftermiddag. Palmesøndag aften prædikede jeg over dagens evangelium. Omtrent 300 var tilstede. Settlementet tæller omtrent 500 indbyggere og er det første langs kysten. Tirsdag aften var vi hjemme igjen. (Mere)

Med hjertelig hilfen

T. V. Brevig.

En tur til Morys Iglos.

Den 24de april kunde endelig den længe paatænkte tur til Morys Iglos foretages, da Jacobus Vossart nu var kommen hjem fra sit arbejde og kunde være med som tolv. Klokken 7 om morgenen forlod vi missionen, den

ne gang var slæben forpændt med hunde, da renen brugtes til at kjøre kobberets fra minerne til Teller. Det stormede ganske haardt; men da vinden var i ryggen og slind kusten god, saa ansegtet det os ikke. I Teller fandt vi flere, der havde ligget veirjaste i to døgn, nogle skulde samme vei som vi, men turde ikke tage ud.

Kurjen jattes over „Grantly Harbor“ henimod fjordbunden. Veiret blev penere, og da vi kl. 11 kom til vor ven Sungös Igloo, var det pent veir. Her standsedes til middag, og efter middagen forsamlede alle sig til gudstjeneste. Paa fjorden mødte vi mr. N. Evans fra Cape Prince of Wales, der fortalte os, at der var opbrødt blandt Estimoerne ved Morys Igloo, at Noms emisjærer havde faaet 14 til at døbe sig om igjen, og 23 var gaaet over til dem. Sungo, der selv havde besøgt M. J. for nogle dage forud, og havde flere brødre der, vidste intet om alt dette og vi fandt, at alt var roligt der, ingen var gaaet over, siden jeg sjøst besøgte dem, og de tvivlende var enda tvivlende. Mr. Evans havde logeret hos Mrs. Loyd, den kvinde, der har søgt at vinde de indfødte til sin kirke og havde fremskillet tilstanden, som hun ønskede den at være; men ikke som den virkelig var. Klokken 6 om aftenen var vi ved Ahgee o peel, 32 mil fra missionen. Om aftenen prædikede jeg her. Om morgenen drog vi videre, og kl. 2 efterm. var vi ved rejsens maal. Flere var i Nome for at gjøre indkjøb førend sneen gik bort. Gudstjeneste holdtes om aftenen. Næste formiddag modtog 17 nadveren, og straks paa eftermiddag holdtes igjen gudstjeneste. Klokken halv fem reiste vi hjemover igjen; thi idvælt var fat ind, og vi maatte skinde os, at vandet ikke skulde hindre os. Vi kjørte gennem meget vand, men var heldige nok til at komme igjennem. Kl. 10½ om aftenen var vi igjen ved Ahgee-o-peel. Om morgenen holdtes her altersgudstjeneste, og kl. 10 var vi igjen paa turen. Hos Sungo standsedes til middags og holdtes gudstjeneste. Kl. 6 var vi igjen ved missionen. Sent om aftenen kom der 4 mænd fra „Shismareff Inlet“, 100 mil nordøst fra os; de forlangte daab. Lørdag morgen talte jeg med dem en stund og paa deres beklendelse døbte jeg dem. Næste sommer bringer de maaske deres familier for at døbes.

Ved gudstjenesten søndagen forud, døbte jeg en indfødte kone og hendes to børn, (hun er gift med en hvid(?) mand, han var ikke tilstede), og et spædbarn, hvis forældre var døbte før. Ngens arbejde var 8 døbte, 22 kommuniserede og 8 gudstjenester. I april døbtes 9, kommuniseredes 22, og holdtes 12 gudstjenester, samt kjørtes 250 mil.

Med venlig hilsen T. L. Brevig.

Frugter, ikke blade.

„Jeg har i min have,“ fortæller en from mand, „omtrent 75 rosentræer, hvorfra sædvanlig roserne bundne i buketter bliver bragt til søndagsstolen og derpaa uddelt til hyge. Sidste vaar kom gartneren med en stor kniv og skar ganske ubarmhjertig ind i rosentræerne. Jeg bemærkede til gartneren, at han ikke skulde saa ubarmhjertig skjære i træerne, thi de havde ifjor baaret henved 300 roser.

„Og hvor mange venter De i sommer?“

„Na, saa omtrent 400,“ svarede jeg. Derpaa tog han sin kniv og skar endnu dybere ind.

„Men De skjærer jo alt bort?“ sagde jeg.

„Intet af tådet, som bærer roser, men kun den vilde ved. Eller vil De have blade istedenfor roser? Jeg ved, hvad jeg gjør, jeg forstaar min gjerning.“

Saaledes bruger ogsaa den himmelske Fader prøvelsernes kniv forat fjerne den vilde ved fra os, thi han vil ikke have blade, men frugter.

Indbydelse!

Naar De er i Everett, da gjør vor bekoemme Butik til Deres Hovedkvarter.

—Stort Lager af—

Herreflæder og Udstyrsartikler,

—samt—

Gutteflæder fra 3 Mar til 19 Mar gamle.

Rigt Udvalg af Tøier altid paa Lager Tilfredshed er vor Garanti.

Enger & Jesdahl,

1618 Hewitt Ave., - Everett, Wash.

Pacific Districts Prester.

- Abberg, D. H., Parkland, Wash.
- Blåttan, J.,
bor 175, Rockford, Wash.
- Borup, P.,
Cor. H og Pratt Sts.,ureka, Cal.
- Bjerke, M. D., 19. og Donovan Sts.,
Bellingham, Wash.
- Christensen, M. A.,
125 State St., Ballard, Wash.
- Carlson, P. N. M.,
693-26. St., W. Dakland, Cal.
- Dale, J. D.,
Silvana, Wash.
- Eger, Olaf,
933 E. 27. St., Los Angeles, Cal.
- Joss, L. C.,
2930 Lombard Ave., Everett, Wash.
- Grönsberg, D., 2428 Howard St.,
San Francisco, Cal.
- Hagoes, D., 425 E. 10. St.,
Tel.: Scott 2095, Portland, Ore.
- Hustvedt, S. B.,
927-34. St., Dakland, Cal.
- Harstad, B.,
Tel.: State 64, Parkland, Wash.
- Hellikson, D. C.,
Genesee, Idaho.
- Holden, D. M.,
W. 6-3. Ave., Spokane, Wash.
- Johansen, J., 204 I. St., Fresno, Cal.
- Larson, W. H.,
Livermore, Cal.
- Neste, Theo. P.,
3005 Lombard St., Everett, Wash.
- Ordal, D. J., 1016 Gladstone St.,
Tel.: Med 711, Bellingham, Wash.
- Pederjen, N., Santa Barbara, Cal.
- Preus, Ove J. H., 1701 So. J. St.,
Tel.: Black 8542, Tacoma, Wash.
- Skattebøl, D., Fern Hill, Wash.
- Stub, H. A.,
1619 Minor Ave., Seattle, Wash.
- Sörensen, H. W.,
417-29. St., Astoria, Ore.
- Stensrud, E. W.,
344-18. St., San Francisco, Cal.
- Tjernagel, H. M., Stanwood, Wash.
- White, A. D.,
Silverton, Ore.
- Xavier, N. P.,
Parkland, Wash.

Rutherf Pilgrim-Hus

No. 8 State St., New York.
Hermede Hus ved det nye Sandingsted for Emigranter, Barge Office.

Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Reisende.

Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær, træffes i Pilgrim-Hus og Naar Emigranterne bi stød Naad og Daad.

Koff. som kommer fra Vesten, kjører med Belt Line Street car lige til Døren.

Send Pacific Herald en ny abonnent. Vare 50c for et helt aar.

Dr. Louis S. Schreuder

norst Læge og Kirurg.
Koncortid: 10-12 Form., 2-4 Eft. 7-8 Aften
Kontor:
219 PIKE ST., nær 2nd AVENUE
SEATTLE, WASH.
PHONES: MAIN 4498, 7285

DRS. ROBERTS, DOERRER AND BLODGETT

Dentists
1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash.
Tel. James 1716

BILLIGT FARM

For ophlysning skriv til
BARBO & HALVORSON,
SUMAS, WASH.

UNIVERSITY MEAT MARKET

A. A. FANGSRUD, Prop.
Dealer in all kinds of
Fresh and Salt Meats
PARKLAND, WASH.

STUDENT-SUPPLIES OF All Kinds
Vaughan & Morrill Company
926 Pacific Ave.
TACOMA, - - WASH.

Lien's Pharmacy

Skandinaviske Apothek.
Ole B. Lien. Harry B. Selvig.
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,
Recepter expederes hurtigt.
Tel. James 141. 1102 Tacoma Ave.

Sam Crow House Furnishing Company.

Complet udvalg af Møbler, ovne og croeckery.
225-27-29 RIVERSIDE AVE.
SPOKANE WASH.
Telephone Main 2494

„Pacific Herald.“

et kristeligt ugeblad, a religious weekly, udgivet af presbiterkonferensen for Pacific distrikt af den norske synode ved en komite.

Entered at the post-office at Parkland, Wash., as second-class matter.

Alt vedrørende redaktionen indsendes til pastor D. S. Erdal, Bellingham, Wash.

Alle nyheder, bekendtgørelser og notiser indsendes til pastor Ove S. H. Prens, 1701 So. J St., Tacoma, Wash.

Alt vedrørende dette blads forretning besørjes af pastor H. M. Tjernagel.

Breve adreserede „Pacific Herald“, Stanwood, Wash., vil naa ham.

Bladet koster

for aaret.....50 cts
halvaaret.....25 cts
til Norge.....75 cts

Adresse: Stanwood, Washington.

„Berettiget kritik.“

„Pacific Herald“ havde i sidste no. en kritik over et stykke, som stod at læse for en tid siden i „Waifenshus Tidende“ om „Konfirmationen“. Dette stykke var indsendt og var taget ud af „samfundet“. „Pacific Herald“s kritik er berettiget. Det er ikke vor mening at forkaste konfirmationen.

Af „Waifenshus Tidende“ 15de juni 1906. Red.

Tre gange sagde han „engang.“

„Engang!“ Hvormangen en fortælling, som vi hørte i barneaarene, begyndte ikke saa! Man hånede, at vi ogsaa har fortalt mangen en historie, der begyndte med dette ord!

Nu vel, jeg har noget at fortælle, hvori disse ord ikke forekommer en gang, men tre gange. Men min fortælling afviger fra barneaarenes fortælling deri, at hver af disse tre „engang“ i den har en dyb mening og antyder, hvad der kan være af blivende vigtighed for os for tid og for evighed.

Den mand, som sagde disse tre „engang“, havde været et ugudeligt menneske, en brutal mand, men han havde lært at se sin synd og sin fælses, og paa den tid, hvorom jeg skriver, var han døden nær.

„Jeg frygtede engang døden“, sagde han, „men af frygt for den er nu

taget bort, og jeg længes efter at stilles herfra, thi jeg er vis paa at komme til himmelen. O, at jeg havde kjendt den store Kjærlighed for aar siden! Hvor alt stulde have været anderledes! O, hvilken barmhjertighed hos Gud, at han ikke har kastet mig bort fra sig for aar siden! O, at jeg før havde lært at kjende, hvad det er at faa forladelse! Læs, ja læs lidt mere af bibelen for mig! Jeg tænker altid paa Guds Kjærlighed, og den synes mig saa underlig, at jeg ikke kan andet end tænke paa den. Engang tænkte jeg aldrig paa den. O, at alle mine venner kjendte den!

„Forrige nat“, sagde den samme mand i samtalen med en ven, „havde jeg en frygtelig drøm: Jeg syntes, jeg holdt paa at bande og sværge, og dette plagede mig overmaade; det gik saa ind paa mig, at jeg næsten straks vaagne, og jeg var lykkelig, da jeg vidste, det blot var en drøm. Engang gjorde det at bande mig ikke mere end at sætte mig tilbords til maden; men jeg takker Gud, at det ikke er saa nu; nu føler jeg det ganske anderledes.“

De tre engang er disse:

Engang — tænkte han aldrig paa Guds Kjærlighed.

Engang — brød han sig ikke om synden.

Engang — var han bange for døden.

Det var velsignet for ham, at alt dette var forbigangent.

Lad os betragte hver enkelt af disse punkter et dieblif.

Engang tænkte han ikke paa Guds Kjærlighed. Han sagde ikke, at han ikke tænkte paa Gud selv. Tanken paa Gud villknapt slippe selv de ugudelige menneskers sind. Men uden tvil tænkte han ikke paa ham uden som dommer — en vred dommer — og intet under, at han ikke syntes om sige tanker, og ikke ønskede at dvæle ved dem. Hvis det var mig forbudt at tænke paa Gud i noget andet lys end som en vred dommer, tør jeg sige, at jeg heller ikke vilde synes om at tænke paa ham. Men der var langt mere at se og kjende end Guds dom over synden — der var hans Kjærlighed til den stakkars synder — hvoraf bibelen er fuld.

Men denne mand brød sig ikke om bibelen, ei heller om at vide, hvad der var i den, og derfor vidste han ikke, at Gud elskede den stakkars synder og

vilde, at han stulde fælses, og gav sin søn i døden for ham. Alt stod det der, men han vilde ikke se det.

Men nu, da hans øine er aabne, ser han paa dette „engang“ som er en daarlig tid. Hvis nogen havde fortalt denne mand hin gang og sagt: „En dag vil du ifølge sind“, vilde han ikke have troet det mindste derpaa. Han vilde have haanleet

Men han fik kjendtskab til Guds Kjærlighed. En ven fortalte ham derom, og Guds Hellig-Aland rørte ved hans hjerte og vakte troen derinde, og han tænkte paa den og optog den.

Alt, mange tanker paa den bagefter! En eller anden tid vil de gjøre det; om ikke før, saa i det frygtelige, evige mørke. Her tænker de paa alt andet, — men de undgaar at tænke paa det store, der vilde gjøre dem levende og give dem fred og glæde i døden. „Engang“ kunde denne mand have sagt: „Saa var det med mig, men ikke nu; alt er forandret. Jeg ved det nu, den gamle, daarlige tid er forbi. Godt er det for mig, at den er gaaet.“

Men det andet er dette: „Engang“ gjorde synden ham ikke uro. At bande og sværge og styrte sig i mange andre synder var noget almindeligt for ham; han tænkte ikke derpaa, eller lagde maaske ikke merke til det; der gik han som en, der stedse hører larmen fra gaden eller søsedyren, han mærker den ikke.

Naar Guds børn falder i synd, gjør det dem i regelen meget saart. Thi syndevanen er ikke deres livs vis. Synden er en voldsmand, en ødelægger og maa jages ud. Denne mand vidste ikke, hvad synden i virkeligheden var, og hvad synden kunde og vilde gjøre ham, at dens løn er døden, og at den sikkerlig med tiden vil betale den løn.

Synden og dens følger er rædsomme. Skriften siger om dens vin, der ser saa isjøn og rød ud, at det sidste deraf vil bide som en slange. Det var alt godt og vel — i det mindste syntes det saa til en tid — med den rige mand, som ødslede alt paa sig selv og gav den fattige Lazarus intet; men den onde dag kom omhder: „Nu trøstes han, men du pines.“

Kanste du i en henfæende er lig denne mand. Hans „Engang“ er dit „nu“, din sørgelige nutid. Synden gjør dig ikke uro, isjøn du gjør dig uro med mange andre ting. Stans med et sigende: Se, hvilken uro du lægger op for dig. Ved, at den Hel-

lig-Aland vil aabne dine øine for syndens onde og drive dig til at hade den.

Og naar du faar tro, at Kristi blod i Guds store Kjærlighed har renset dig fra den, vil du se tilbage til dit „nu“ som en ond tid — et „engang“, som du, takket være Gud, er kvit med for evigt — syndens skyld er toet bort ved Kristi blod, dens magt er brudt for altid ved den Hellig-Aland.

Engang var han bange for døden, sagde han; men nu var han lykkelig ved tanken om at gaa bort. Det gamle er forbigangent for ham, alt er nyt. Himsides var der gjenit en retfærdigheds krone for ham.

Tanken paa døden vil fra tid til anden kaste sig ind paa selv de mest ligegyldige. Da kvækker det i dem. Denne mand isjalv; thi det er bestemt mennesket engang at dø og derefter dommen. Men nu havde døden mistet al sin rædsel.

Er denne mands „engang“ dit „nu“ for dig? O, gjør det til et „engang“ saa fort du kan! Gjør frygtens tid til en forbigangen!

Engang er et lidet ord; men det er naadens verk, naar et menneske er saaledes sat istand til at sige det.

Hvor der er hjerterum er der altid husrum.

En naboprest, som er en ivrig og virksom missionær, fortalte mig følgende oplevelse. Jeg skal gengive det for „Indremissionären“, saa godt som min hukommelse tillader. Endel vil vistnok gaa tabt, vade fordi jeg allerede har glemt enkelthederne, og fordi man ikke saa godt er istand til at stildre livfuldt nok det, en anden har oplevet.

Som alle vil erindre, var sidste vinter baade lang og kold over hele nordvesten. Især var en tre-fire uger i januar og februar mærkelige paa grund af vedvarende streng kulde. Just paa denne tid var det den begivenhed fandt sted, som jeg skal fortælle om. Vor missionær havde lange rejser at gjøre til alle kanter. Femti, sytti, ja indtil hundrede mil maatte han sommetider kjøre med „team“ gennem stov og udmarker, sumper og myrer og rundt indsjøer. Midt paa vinteren var i en henfæende en god tid at rejse i, da baade sumper og indsjøer var frosne.

Saa havde han just faaet vide, at der skulde være et lidet norsk settlement omtrent en 70 eller 100 mil borte. Den usiagtige afstand er en af de ting, jeg har glemt. Det var koldt at tage ud nu, men hvis det ikke blev noget af reisen nu, saa kunde det blive længe, før det gik an at komme der. Derfor drog han afsted. Hvor dette settlement laa, havde han nok en ide om, men hvorledes han skulde komme dertil, var værre at vide. Han havde navnene paa et par familier der.

Der var da ialfsald kun en vei at tage i førstningen. Første dagen reiste han jaalangt, han rak. Længere kunde han heller ikke komme med sine fjøregreier, blev det ham fortalt. Det eneste han nu havde at gjøre, var at leie steds. Langsom længe var han saa heldig at faa en indianer, som dog kun maadelig forstod engelsk, til at stydse sig. Saa bar det afsted næste dag gjennem urstoven, over myrer og indføer.

Han drømte sig tilbage i den tid, da indianerne var herrer i Minnesota. Skjoldskarlen forjødte at fortælle ham om indianernes store fortid, men det var kun lidet, han kunde bibringe vor norske missionsaar, eftersom de to ikke kunde tale det samme sprog. Indianeren var dog godt kjendt og kunde fortælle at der var svensker deromkring. Med svensker mente han dog skandinaver. Mabenbart havde han ikke studeret Norges historie.

Langt om længe, efterat det var mørkt om kvelden, kom de til et hus. Der skulde efter indianerens mening, den mand bo, som presten ønskede at træffe.

Gauske rigtig. De var komne til det rette sted. Og glad var presten. Han fik en god modtagelse, skjönt konen syntes hun maatte gjøre endel undskyldninger. De var ikke netop forberedte paa at modtage presten. Huset indeholdt bare et rum, som rigtignok ved en „curtain“ kunde afdeles i to. Det var desuden gauske fuldt før. Der var 6 eller 7 børn, en to-tre dages gammel kalv og i en frog, afspærret med kufferter og kister, 6-8 smaa grijer.

Disse husdyr havde man maattet tage ind paa grund af kulden. De var komne til verden paa en ublid aarstid og havde vist faaet en kold modtagelse, om ikke husmoderen havde forvarmet sig over dem. Ved ovnen laa katten og hundene.

Saa kommer presten og indianeren. Men det gamle ordsprog viste sig at være sandt, at „hvor der er hjerterum, er der allids husrum.“

Manden var endnu ikke kommet hjem fra sit arbejde, men han ventedes hvert øieblik. Mo-ah sagde kalven. Li, ni, sagde smaagrijerne ret som det var. Naja, de havde ikke faaet mad til kvelds endnu. De reisende var baade sultne og frodne, og konen skjundte sig med at faa færdig varm mad til dem; mad havde de ialfsald, sagde hun.

Saa kom manden hjem, og han var glad over at presten var kommen, for det var ham, som havde sørget for at underrette den nærmeste prest om dette lille settlement.

Efterat allesammen havde faaet sin aftensmad, foretog man endel omordning af husets inventar. Presten og indianeren fik et hjørne for sig selv med „curtain“ omkring. Kalven og smaagrijerne blev end yderligere forskandset med kufferter og kister. Katlen fik beholde sin varme seng under ovnen og hunden fik ligge foran. Næsten af huset blev indrettet til sengested for far og mor og børnene, og efterat presten havde holdt aftenandagt, gik man vel fornødt til sengs. Og allesammen sov godt; thi det er godt at faa hvile, naar man er træt. „Jeg har aldrig sovet bedre,“ var missionsprestens ord.

Dagen efter var søndag; tidlig oppe. Thi havde man faaet prest, saa maatte man ogsaa have kirke, og nu skulde huset, som over natten havde staaet husly til saa mange, gjøres om til kirke. Nu blev det omgjort til et rum. De stakkels nykommere maatte pakkes ind godt og bæres ned i fjøset (stabilen), kufferter og kister omgjordes til fæder. Saa sendte man bud til naboeerne, at der skulde være gudstjeneste. Der var en 5-6 af dem. Allesammen kom de, baade smaa og store. Presten prædikede, som om han skulde have været i en stor kirke og de saa tilhørere lyttede med andagt. Efter prædikenen forrettedes ogsaa barnedaab.

Efter at have besøgt hver enkelt af disse familier og talt med dem om deres legemlige og aandelige vel, begav presten sig paa hjemveien igjen.

Folk, som lever i de gamle settlementer, har vist hørt om, hvilke staabader vore ærværdige gamle prester havde at gennemgaa for omkring 40 aar siden, men de gamle lægger gjerne til:

det er ganske anderledes nu. Og det er sandt. Det er anderledes nu—paa de steder, hvor man dengang fandt fattige nybyggere; nu er der store velopdyrkede farmer og folk, som „siddet godt i det“. Der er store kirker og skolehuse og presteboliger. Gud være takket for det. Men man skulde dog ikke glemme, at der endnu er missionsmark, og at missionsmarken den dag idag er omtrent som før. Vi skal ære de gamle prester, som trodsede alle vanskeligheder for at faa evangeliet forkyndt for sine landsmænd, men vi skal heller ikke glemme dem, som den dag idag har det samme arbejde at gjøre under temmelig nær de samme omstændigheder.

Den lille oplevelse, jeg har fortalt, er ingenlunde enesteaaende. Næsten hver eneste missionsprest i udkanterne kan fortælle om lignende reiser og lignende nybyggerliv. Gud give de unge prester, som sendes ud paa missionsmarken, kraft og mod til at trodsede alle vanskeligheder for at redde sjæle! Han give ogsaa baade prester og lægfolk i de gamle, rige settlementer vilje og lyst til at lette arbeidet for landsmænds frelse baade ved forstaaelse, bønner og penge, saa at der, hvor rydningsarbeidet nu foregaar, om en tid ogsaa kan findes store kirker og skolehuse og presteboliger!

Embedsbroder.
Fra „Jndrem.“

Bort arbejdsfelt.

Tacoma.

Mrs. Meland fra Poulsbo har netop været i besøg hos mrs. N. Holgerjon. Hun reiste hjem igjen tirsdag. Mrs. Holgerjon fulgte hende til Seattle.

Kvindeforeningen i Syd Tacoma mødte torsdag den 21de ds. hos mrs. B. Larsen. Det var et godt møde, skjönt flere af medlemmerne paa grund af sygdom ikke kunde være tilstede. Næste møde holdes hos mrs. L. Campbell, 5047 Puget Sound Ave., torsdag den 19de juli.

Hr. I. N. Skov, representant for Vor Frelser's menighed og pastor Preus reiste tirsdag 12.15 paa „Flyer“ til Seattle, en „route“ til Silvana, hvor synodemødet holdes. Med samme baad reiste ogsaa past. N. B. Xavier, prof. J. U. Xavier og hr. Wiland fra Parkland.

Sumner Miller er for tiden i besøg hos sin onkel, hr. Walhal, ude ved Colby.

Mrs. Vina Pande af Vor Frelser's menighed er kommet hjem fra hospitalet efter en vel overstaaet operation.

Lars Gismervig, medlem af Vor Frelser's menighed, har nylig undergaaet sin anden operation i vinter. Han er nu ude af hospitalet og synes denne gang at have mere igjen for sit besøg der end første gang.

Nils Fosjen og Harry Sare fra Minneapolis er paa veien herud. De har lagt veien om Omaha, Denver, Salt Lake City og Portland. Hr. Sare er en bror af mrs. Stub i Seattle.

For nogle dage siden reiste hr. Salater igjen nordover til Alaska. Han tænker at være borte et aars tid. Vi ønsker ham en lykkelig reise.

Pigesforeningen møder fredag aften den 29de ds. i kirkens parlors. Miss Anna Johnson er vertinde den aften. Alle er hjertelig velkomne.

Hr. E. C. Frits fra Minot, N. D., slog ogsaa følge til synodemødet i Silvana. Han var tilstede ved forøvelsen mandag aften og vil være med at synge ved sangerfesten.

Prof. J. U. Xavier fra Parkland forrettede ved den engelske gudstjeneste søndag aften den 24de ds. i Vor Frelser's kirke. Hans prædiken var en kraftig formaning til ikke at forkaste Guds ord, hverken helt eller delvis, som den vantro bibelkritik gjør, men flittig bruge det som vor eneste regel for tro, lære og liv.

Bellingham.

En hyggelig fest afholdtes i past. Ordals kirke, N. Bellingham, forrige mandag aften. Det var i anledning af pastor og fru Ordals fireaarige bryllupsdag. Festen var arrangeret af menigheden og venner af menigheden, som ved den anledning gjerne vilde glæde sig med brudeparret og paa samme tid berede dem en liden opmuntring.

Past. Bjerte talte paa forsamlingens vegne og lykønskede brudeparret i anledning af dagen, samt overrakt

dem en pengegave, som et synligt bevis paa den agtelse og kjærlighed, menigheden har til sine prestefolk.

Past. Orbal udtalte sin tak paa egne og hustrus vegne for den kjærlighedens opmuntring, som menigheden havde beviist dem, og haabede, at det gode forhold, som altid havde eksisteret mellem prest og menighed, fremdeles vilde vedvare.

Mrs. Kresting spillede et musikstykke, og forsamlingen sang en sang.

Menighedens kvinder havde sørget for, at hele forsamlingen blev rigelig beværtet paa det allerbedste.

Det var en hyggelig fest, som længe vil mindes.

B.

Mr. Erik Romstad fra Minot, N. D., er i besøg hos mr. & mrs. Braaten her af byen. Han tænker at rejse tilbage denne uge.

Mr. D. Blakkestad og familie, som i de sidste par aar har opholdt sig her i byen, rejste sidste torsdag tilbage til sit gamle hjem ved Minot, N. D.

Søndag den 24de juni var der konfirmation i Vor Frelsers menighed, syd Bellingham. Tre unge gjentog sit daabsløfte. Deres navne er: Alfred Conrad Nils, Edwin Mathiasen og Julia Mathiasen. Gud give dem trofasthed til deres sidste stund.

Stanwood og omegn.

Stor 4de julfest skal holdes i Utsaladdy.

Søndag den 8de juli indvies, om Gud vil, den nye kirke paa Camanaben. Menigheden indbyder alle nabo menigheder at komme i flok og følge. Ved kirken vil serveres middagsmad, hvortil alle vil være velkomne. En komite paa 4 er udnævnt til at være saadanne, som kommer kjærende behjælpelige med at faa sine heste indsat eller fastsat paa et eller andet sikkert sted.

Alle er venligst indbudt til indvielsen.

Everett.

Torsdag aften den 31te mai havde kvindeforeningen en aftenunderholdning i kirkens basement. Et godt program bestaaende af sang, musik og taler blev leveret. Pastor Orbal fra Bellingham holdt et meget inter-

essant foredrag over „Usteladden“. Efter programmet blev kaffe og te serveret og en meget hyggelig stund tilbragt.

Iste søndag efter Trefoldighed holdtes konfirmation i synodalkirken i Everett. Veiret var overmaade vakkert og allerede tidlig begyndte folket at samle sig i sit gudshus, og da handlingen begyndte, var kirken fyldt til trængsel. Denne gang var der 14 unge folk, som gjentog sit daabsløfte, og past. Fos, menighedens prest, lagde et alvorstord paa alles hjerter. Særlig henvendte han sig da til konfirmanterne og formanede dem til at stride troens gode strid.

Maatte ogsaa denne hellige handling faa sin tilføjede virkning, saa at vi alle kunne faa kraft til at forjage og tro. Et offer blev optaget til indremissionen.

Fredag den 22de juni var en dag, som længe vil mindes blandt vort folk ogsaa paa denne side af havet. Stor begejstring i anledning af kroningen viste sig paa alle hold.

Doreas-foreningen benyttede anledningen til at holde sit aarlige udvalg den aften i kirkens basement. Salget begyndte allerede kl. 5 efterm., og ved festtiden var lokalet ganske vel fyldt. Det fjerde norske flag vaiede fremst i lokalet og en hel del norske smaaslag, som foreningen havde nyet, blev budt tilsalgs. Past. Fos holdt en kort tale i anledning af dagen. Derpaa blev „ja vi elsker dette landet“ sunget af hele forsamlingen. Foruden dette var der ogsaa flere musikstykker, som vakte almindelig begejstring. Næsmegrodd, kaffe og te blev serveret og en meget hyggelig stund tilbragt. Alle følte, at det er en ære at være sønner og døtre af moder Norge. Længe leve Norge og dets kongefamilie!

Vi ihjlder de unge piger af foreningen, Doreas, megen tak for alt sit stræv med at faa istand denne heldige fest. Dette er deres anden større tilføjelse paa bare en 6 maaneders tid.

Pastor Nefte har modtaget kaldsbrev fra menigheden i Astoria, Ore., og har allerede antaget samme. Han kommer til at tilføjte sit nye kald en gang i juli maaned.

Woodinville.

Torsdag den 14de juni blev Henry

Lunn og Charlie Johnson, som omkom ved en ulykke i en „logging-camp“ hersteds, begravne. En stor flok, deriblandt mange amerikanere, var forsamlede. Henry Lunn var 17 aar gammel og er født i Seattle. Han har været en god støtte for sin gamle moder. Johnson efterlader sig enke og 6 unge børn. Han havde ved stræv og nøjsomhed vundet et godt hjem, men maatte forlade det meget tidlig. De stakkels sørgende har vor udelte sympati. — Pastor Christensen fra Ballard forrettede i huset og ved graven og et kor fra Bothell sang flere passende salmer.

Port Madison.

Gamle Jacob Monsaas, der i de sidste 6 aar har boet her hos sin søn, døde onsdag den 14de ds. efter 2 ugers sygeleie. Alder var en meget from og agtet mand. Han blev født i Nomsdal aaret 1827. Da hans hustru døde, udvandrede han til Amerika og har siden haft hjem her. Han efterlader 3 børn i Norge og 4, som var hos ham til det sidste, herover. De er Jacob og Hjalmer Monsaas, mrs. Anne Delfors og mrs. Olga Nishjensen. Han blev begravet ved Port Madison søndag eftermiddag under stor deltagelse. Pastor M. A. Christensen fra Ballard, som havde besøgt ham under sygdommen og meddelt ham sakramentet, talte over bibelens ord: „Søger Herren, medens han findes, og kalder paa ham medens han er nær“.

De efterladte ønsker herved at bringe et hjertens tak til alle for beviist sympati og velvilje.

Portland og omegn.

J. Barlow, Dre., er D. Noddy snart færdig med en 2 maaneders religions-skole, som har været vel besøgt.

J. Kello, Dre., holder menigheden paa at bygge sig en liden kirke. Nu vil arbeidet ogsaa der blive lettet og faa forøget interesse.

Vor menighed har haft det held at faa et særdeles pent alterbillede, „Kristus i Gethsemane“, malet af mrs. Allen i Stanwood, som i dette billede har beviist, at hun er en høit begavet kunstnerinde. Billedet er malet ifølge ordre fra prestefolkene, som har foræret det til menigheden paa den veir-

gelse, at den selv koster en pasierende ramme. Dette er det godt haab om vil ske.

Rockford.

Religionsstolen i Rockford begyndte den 12te juni. Under pastor Blakfords travær paa synodemødet og ved prestekonferensen holder mrs. Blakfords stole. 26 børn er indskrevne.

Synodemødet i Silvana.

Mødet aabnedes onsdag den 27de ds. kl. 11.15 med aflytningen af salmen 274, v. 1—4, og aabningsprædiken af pastor Hartstad fra Parkland over 2 Pet. 1. Formand Fos bødte forsamlingen velkommen og erklærede mødet aabnet i den treenige Guds navn. Derpaa udnævntes en midlertidig fuldmagtskomite bestaaende af pastor S. W. Sørensen, Astoria, repr. S. P. Wiland, Parkland, og pastor S. W. Hustvedt, Oakland. Det besluttedes at møde igjen kl. halv to. Kvinderne serverede middag i en lund nær kirken.

Oriskia.

Konfirmation afholdtes her sidste søndag den 24de juni. Det var den første konfirmation i vor menighed og en stor høitidelighed. Konfirmanternes navne er: Walter Andrew Nelson, Annie Nelson, Amanda Jørgensen, Lillian Jørgensen, og mrs. Dora Nelson. Under gudstjenesten, som var paa engelsk, prædikede past. Christensen over Jesu ord: „Hvo som vil bekjende mig for menneftene, ham vil jeg ogsaa bekjende for min fader, som er i himmelen“. Kirken var meget vakkert smykket med blomster. En kvartet fra Ballard med miss Hilma Thompson som solist sang meget stemningsfuldt. Som en merkelse kunde nævnes, at kun en af konfirmanterne var i 15 aars alderen, de andre var henholdsvis 20 og 30 aar. De blev døbt af past. Jørgensen, da han i gamle dage besøgte dette sted.

Spokane og omegn.

Sidste mandag den 25de juni begyndte miss Marie Olsen, graduent fra Normal skolen ved P. K. U. fra fjor, en maanedes norsk religions-skole i Spokane. Omkring 25 børn er indmeldte som elever.

Den 2den juli begyndtes en maanedens norsk religionsstole i Coeur d'Alene med miss Jennie Nelson som lærerinde. Miss Nelson er graduert fra Siour Falls Normal school og har en 5 @ 6 aars erfaring som lærerinde.

Sidste søndag den 24de juni holdt past. Holden konfirmationsgudstjeneste syd mid nord fra Farmer, Douglas Co., Wash., nær Lamoine P. O.

To familier havde den dag den glæde at se tre af børnene konfirmerede. Disse har læst hjemme og desuden havt megen hjælp ved miss Mandi Olsruds trofaste og opofrende arbejde for at bibringe dem katekismens sandheder, samt bringe dem til alvorlig forstaaelse af disse sandheder. Hun har læst med dem hele forleden vinter. Foruden for at have læst med dem, benyttede past. Holden de forudgaaende fire dage til at gennemgaa disse katekismesandheder paamyt og til at lægge dem paa hjerte konfirmationens betydning.

Konfirmanternes navne er: Albert Omland, Ida Susanna Omland, Sigfrid Sofie Andersen. Konfirmationsgudstjenesten var paa engelsk og skolehuset var fuldt af opmerkommene tilhørere, baade standinaver og amerikane, voksne og børn, som fulgte den tre timers lange forretning med den største interesse og alvor. I betragtning af omstændighederne, besvarede konfirmanterne de spørgsmaal, som blev stillet dem, i det store og hele taget meget tilfredsstillende.

Maatte Gud i naade bevare dem i sin daabspagt for Jesu skyld.

Olalla, Wash.

Mandag den 25de juni holdtes norsk gudstjeneste i skolehuset. Børnene blev overhørte lige forud for gudstjenesten.

Kvindeforeningen mødte den samme dags eftermiddag hos mrs. D. F. Carlson. Her var mange fremmødt ogsaa af vore engelsktalende venner. Vi havde endog den ære at have en reporter lige fra selve Japan i vor midte. Hans navn er Kennedy og han er en bror af mrs. Gehse. Han har været 8 aar i orienten og har meget at fortælle om sine oplevelser i de forskjellige lande, hvor han har været.

Kvindeforeningen møder næste gang

hos mrs. Mödeland. Det bliver onsdag den 1ste august. Til den tid har vi forhaabentlig vor nye baad „Nit-jap“ i brug.

Den skal gjøre turen frem og tilbage mellem Seattle og Tacoma to gange daglig.

Skolefest i Kamiah, Idaho.

En vellykket skoletermin med miss Eline Hellefson som lærerinde afsluttedes her fredag den 15de juni. 12 børn har i denne stole nydt godt af undervisningen i, hvad Jesus har sagt os, samt lært at synge til hans navns ære. Søndag holdtes da slutningsfest sammen med formiddagsgudstjenesten i Andersens skolehus paa Gloover ridge. Det truede med stureregn fra morgenen af, men ingen lod sig af den grund bortstramme, og da alle var samlede, sang vi:

„Og faar vi end en sture —
lidt regn gjør bondens ager godt;
vi stjed aldrig vaadt,
det er mod vor natur“.

Veiret klarrede ogsaa snart op og solen kom frem blid og blank.

Lærerinden havde forberedt et passende program for dagen, bestaaende af sang og deklamationer. Underrettede holdt en tale over Ef. 6, 4: „Fædre! Oprør ikke eders børn, men opfød dem i Herrens tugt og formaning!“ Et kor havde ogsaa bestræbt sig paa at indöve salmerne for dagen og nogle sange trefemning. De som var med i dette kor er:

Soprano: Mrs. M. Solberg, mrs. M. Anderson, miss Eline Hellefson. Alto: Mrs. M. Siverson, miss Emline Anderson. Bass: Mr. M. Solberg, mr. M. Anderson, mr. M. Siverson, mr. D. C. Hellefson.

Miss Emline Anderson spillede orgleet.

Skolehuset var fuldpakket, og programmet blev vel udført. Særligt opmuntrende var det at høre, hvorledes Herren saaledes af børnenes mund beredte sig lov. Vi vil vist alle længe mindes, hvad vi da hørte baade i tale og sang.

Vi nåd saa alle sammen en nydelig middag ude i det frie og lod os den smage godt. Kl. 2 samledes vi atter i skolehuset til engelsk gudstjeneste. Mange baade norske og amerikane var fremmødt. Koret ledede sangen efter orgelpillet, og prædiken holdtes over Markus 16, 14—16, 19—20.

Efter endt gudstjeneste sang koret ude i det frie: „Se Norges blomsterdal!“ saa det lømet bortover i skogen, og denne sang syntes netop at faa sin rette klang i en natur, der minder saa om vort hjemland, det gode, gamle Norge med fjeld og skog og dal. Koret vandt saadant bifald ved sin sang, at det blev indbudt til at synge ved 4de julfesten i Skoshia.

Alle var enige i, at vi havde haft en fornødelig og opbyggelig dag. En kone sagde, at det var den hyggeligste dag, hun havde haft, siden hun kom paa „hillen“.

Herren velsigne da vor menighed, saa den vokser sig sterk i troen paa ham, som er menighedens hoved. Han give den ogsaa ydre velsk, saa der her kunde blive mange, som til sammen glædede sig i Herren!

Det kan ogsaa bemerkes, at her er der endda billigt land at faa, og troesbrødre, som søger efter saadant her i vesten, vil gjøre vel i at komme her og undersøge forholdene.

D. C. Hellefson.

Genesee, Idaho.

En femugers termin med religionsstole afsluttedes fredag den 8de juni. Past. Hellefson har været lærer. Det var oprindelig tanken at have holdt en skolefest ved skolens slutning, men af forskjellige grunde blev det udsat.

Næste søndag holdes konfirmation i vor kirke.

Bekjendtgjørelser.

Gudstjeneste holdes i Prosser, Wn., søndag den 15de juli kl. 10.30 form. Gudstjeneste i Kennewick, Wash., samme dags aften kl. 8.

D. C. Hellefson.

Pacific dist. prestekonferens af den norske synode møder, om Gud vil, i Syd Bellingham hos pastor Bierke, 5te til 11te juli, begge dage inklusive.

D. Grønsberg, J. D. Dale,
formand. sekretær.

Tacoma.

Vor Frelsers evang. luth. kirke af den norske synode, hjørnet af 17de og So. J. St., So. K. St. sporvogn. Gudstjeneste hver søndag formiddag kl. 11 og aften kl. 8. Søndagsstole kl. 9:30 form.

Ove J. H. Frenn, pastor
1701 So. J. St. Tel.: block 8542.

“PACIFIC HEROLD”

er fyldt med:

GODT LÆSESTOF,

ikke med avertissementer. Det koster penge at fylde et blad med

Læsestof,

det bringer ind penge at fylde det med avertissementer.

De fleste blade følger de avertiserendes gunst og gavn mere end læernes, og saaledes beriger sig selv med penge.

“Pacific Herald”

Søger sine læseses gunst og gavn: og haaber at berige dem med uforvæntelige skatte, som møl og rust fordårver.

Send os en eller flere nye abonnenter

PACIFIC HEROLD,
Stanwood, Wash.

Parklandnyheder.

— Miss Tenwick reiste forrige uge til Seattle for at frekventere sommer-skolen ved statsuniversitetet dersteds.

— Clara Fosfen, Clara Knudsen, Ella Xavier og Nellie Tegland begynde denne uge paa sommerstolen, som holdes i Tacoma.

— Mange Parklandinger rejser til synodemødet i Silvana denne uge. Blandt disse kan nævnes pastorerne Garstad, Xavier, Moberg, prof. Xavier, mr. Losnes, mr. Wiland og prof. Hong.

— Hvor mange er der ikke, som, naar de hører noget nyt, straks kaster sin gamle kristentro bort, uden at tænke over, hvilken herlig stat de slænger fra sig.

Til barnehjemmet i Parkland.

Sophia og Katharine Anderson, 10.00; past. Th. Johnsons kald, „The Busy Bee“, 10.00; mr. Ole Knud, 1.00; past. Ove Preus, 1.00; Allan Ekland, 0.50; mrs. Alfjord, 0.50.

Dirk Blaauw, en del klæder; mr. og mrs. John Stensrud, 3 kauder jam og en del grønsgager; mr. Sjernund Storaasli, 1 crate jordbær; pastor Moberg, en del jordbær; miss P. Peterjon, 2 kaaber.

Hjertelig tak! Mrs. T. Larjen.

GRAND
FOURTH OF JULY CELEBRATION
Given by „The Willing Workers“
AT PARKLAND.

PROGRAM.

The Literary Program will begin at 10 o'clock sharp in the Church Park at Parkland. It will consist of an English speech by our County Superintendent Benbow, a Norwegian speech by Prof. J. Xavier, songs by Luren and recitals.

The afternoon will be given up to exercises of a different nature, such as races of different kinds, a baseball game, etc. Refreshments will be served at reasonable prices.

Come all and bring your friends.

Seattle.

Immanuel's lutheriske kirke af den norske synode, hjørnet af Olive St. og Minor Avenue, Lake Union car.

Substjeneste hver søndag formiddag kl. 11 og aften kl. 8.

G. A. Stub, pastor.

1619 Minor Ave. Tel.: main 7783

Altenerger

Nye Testamente

med fortaler og anmerkninger af dr. Martin Luther samt med Mag. Veit Dietrichs summarier og Franciscus Bierlings fortaler og slutningsbønner til kapitlerne, med Weimarbibelens forord, indholdsangivelser til St. Jakobs brev og St. Johannes's Åbenbaring. Særdeles fint til husandagt.

554 sider liden folio.

I velstbind = = = = \$2.00.

I presset skindbind = = = = \$2.50.

Hellige Betragtninger

af Johan Gerhard. „Se til at faa fat i denne verdensberømte lille andagtsbog, og læs den flittig for dig selv og for dit hus.“

212 sider.

I indbunden = = = = \$0.50

I halv Morocco og guldsnit \$1.25

Populær Symbolik

af Martin Synther. Lutherst veiviser til prøvelse af de forskjellige kirker og religiøse samsfund.

380 sider.

Godt indbunden = = = = \$1.25

Lutheran Publ. House Decorah, Iowa.

Visell & Ekberg

ældste bogfirma i nordvesten.

Stort udvalg af

Norske Bøger, Bibler, Salmebøger, Hæfter, Skolebøger, nye norske Drøbbøger, Fortællingsbøger, m. m.

Daabs- og Vielsesattester.

Wholesale Rates to Dealers, Ministers, Sundayschools and Libraries.

Billetter sælges med alle første classes Linier til og fra Europa. „Drafts“ og „Money-orders“ til alle steder i Norge

Visell & Ekberg

1808 Pacific Ave. Tacoma, Wash.

Gaa til Hirsch,

Den gamle erfarne Apotheker fra Norge med eders Doktors Recepter samt for norske Familie Mediciner af alle slags — saasom. HOFMANSDRAABER, NAFTADRAABER, RIGABALSOM etc.

Apothekeren er altid villig til at give Raad om ønskes.

Post-Ordres expederes pr. omgaaende.

Adresse:

Hirsch Pharmacy Co.,
1435 1ste Ave. Hj. Pike St.,
SEATTLE, Wash.

Attend

The Pacific Lutheran Academy

and

Business College

Fall term begins Oct. 2nd, 1906.

The school offers the following courses:

1. The Preparatory Course (2 years) corresponding to the 6th, 7th and 8th grades of the public school. Young men and women whose early education was neglected, through their own fault or that of others, will find this course just what they need.

(2). THE NORMAL COURSE, requiring from two to three years, and embracing all branches required for a first grade certificate. Nearly all our graduates are successful teachers, drawing good salaries.

(3). THE COLLEGE PREPARATORY COURSE, requiring from three to four years, and embracing all branches required for entering any first class college or school of science.

(4). THE COMMERCIAL COURSE, usually requiring one year, embracing Arithmetic, Bookkeeping, Commercial Law, Penmanship and other branches necessary for a commercial education. A large number of the graduates from this course hold important and well paid positions.

(5). THE SHORTHAND AND TYPEWRITING COURSE, usually requiring one year, and embracing Shorthand (Pitmanic), Typewriting, Spelling, Grammar, Composition and Correspondence.

(6). THE MUSIC COURSES, requiring from two to five years. Provision has been made for furnishing high grade instruction at very moderate cost.

We cannot tell you all about our advantages here. Write for our new catalogue, NOW, TO-DAY!

Address:

N. J. HONG, Principal

Parkland, Wash.

Advertiser i „Pacific Herald“